

Való

Vasadi Péternek

*Naponta megküzd szeme, érzékei szabadságáért,
hogy várakozása valódi legyen, ha végig a folyóparton
eljönnek a virágzó gesztenyefák, végtelen valóságként,
s ő majd versbe viszi, legyen másoknak is újraélhető
való, mint jelent őrzi az álldogáló golya szépségét.*

Égi lombok

Sulyok Gabriellának

*Vitte Long Island végére a világítótornyhoz,
Staten Island teraszára a Hudson torkolata fölé,
vitte Fire Island dűnéihez, Hvar szikláihoz,
örökké hordozza magában az otthonos tájat,
ahol életének valamelyik évtizedébe biciklizik,
vagy belehajt a viharba, az égi lombok közé,
átölelik a fények, titkukat súgják a fűszálak,
bensejében teljesedik az ágak időtlen ritmusa.*

A szerencse fia

Kárpáti Tamásnak

*Biciklijével délután szeret elindulni a folyóhoz,
amikor fák mögé érnek a fények, a töltésen
súlytalanná emeli őrangyala, s mint a szerencse
fiának, megmutatja korlátait, szavakat kap
ajándékba, s erőt, hogy elvesse némelyiket,
tudja jól, „a hit a reménylett dolgoknak valósága”.*